

STORA UTSKOTTETS betänkande N:o 2/1937 i anledning av landstingsmannen Karl Höglunds motion om ändring av § 13 i fiskeristadgan den 23 juli 1902.

N:o 2/1937.
Landstinget, som i ärendet fått emottaga lagutskottets betänkande N:o 7/1937, har däröver inbegärt stora utskottets yttrande.

Stora utskottet har vid ärendets behandling såsom sakkunnig hört fiskeriinstruktören J. Moliis, vilken framhållit, hurusom frågan om förlängning av kräftans fridlysningstid jämväl på fastlandet redan under flere års tid varit aktuell med anledning därav, att skalbildningen vid dess nu gällande frigivningsdatum ännu är ofullkomlig. Emellertid har lösningen av detta spörsmål därstädes sammankopplats med den sedan länge under beredning varande frågan om revision av fiskerilagstiftningen i hela dess vidd. I avvaktan på den emotsedda moderniseringen av berörda lagstiftning hade instruktören Moliis för egen del jämväl tidigare ansett lämpligast, att den annars nödvändiga förlängningen av kräftans fridlysningstid kunde anstå intill dess möjligheter föreläge att även få landskapets fiskerilagstiftning anpassad efter nutidens behov. Men sedan instruktören Moliis emellertid numera erfarit, hurusom man också bland landskapets kräftfiskare efterlyst förlängning av kräftans fridlysningstid i syfte att trygga beståndet i landskapets kräftförande vatten, hade han numera kommit till den uppfattningen, att då en dylik förlängning jämväl åstundas av dem, vilka fångstförbudet i främsta rummet drabbar, den föreliggande motionen vore värd allt beaktande då avsikten med densamma vore att för framtiden säkerställa den betydande inkomstkälla kräftfångsten representerar. Med anledning härav vore det nödvändigare att redan nu få till stånd en lagändring i omförmålt syfte än att avvakta den revision av fiskerilagstiftningen som emotses men vars tillkomst synes draga ut på tiden. Beträffande frågan om möjligheterna att hindra det djurplågeri, som förekommer i samband med transporten och sumpningen av kräftor, framhöll instruktören Moliis, hurusom det eventuellt kunde utfärdas bestämmelser om transport av visst minimiantal kräftor för viss rymdenhet samt om bestämd storlek för magasinssumpar; däremot kunde transportmetoderna i övrigt knappast ändras. Ifall förlängning av fridlysningstiden ernås har skalbildningen, då kräftorna transporteras, redan nått ett högre utvecklingsstadium, vilket redan i och för sig i någon mån hindrar djurplågeriet.

I anslutning till de av instruktören Moliis framförda synpunkterna omfattar stora utskottet i princip den till behandling föreliggande motionen. I anseende till frågans betydelse torde enligt utskottets mening förslaget dock icke av landstinget slutligt antagas förrän landskapsnämnden beretts tillfälle att utlåta sig över detsamma, varvid jämväl borde under omprövning tagas möjligheterna att lindra det djurplågeri, som förekommer i samband med uppbefaring och transport av kräftor.

Med hänsyn till vad ovan framhållits, får stora utskottet vördsamt föreslå

att landstinget ville förena sig om lagutskottets avböjande förslag men hänskjuta ärendet till behandling av landskapsnämnden, vilken finge i uppdrag att till ihstundande höstsession inkomma med utlåtande och eventuellt nödigbefunnet förslag i ärendet på basen av de synpunkter ovan anförts och med beaktande tillika av frågan om möjligheterna att hindra det djurplågeri, som förekommer i samband med transport och uppbevaring av kräftor.

Mariehamn den 24 februari 1937.

På stora utskottets vägnar:

Karl Aug. Helin

H. E. Ramstedt

Närvarande i utskottet: Helin, Bertell, Blomroos, Bengtz, Forsberg, Enblom, Höglund, Påvals, Mattsson och Wilén.